

Závod světlušek a vlčat – 7. 5. 2016

Nebe bez mráčku a předpověď vskutku horkého dne, dobrá znamení pro ZvaS, nás přivítala už okolo sedmé hodiny ranní na pošty u nádraží, kam se scházíme jako švábi na pivo. Ke svému překvapení nejsem na místě srazu první, předběhl mě Mamut a při čekání na zbytek mi povídá politicky nekorektní vtipy. Kuba, byť se zapřísahal, že přijde, zklamal, ale i přesto máme dostatečně početný tým, který ztrátu kompenzuje. Sraz se nese v ponurejší atmosféře i kvůli možnému začínajícímu zánětu spojivek a celkovému oslabení těla u Vlastíka. Přesvědčujeme jeho tatínka, že mi už ho z toho vyléčíme a odvádíme si ho, kdo by si byl býval myslel, že události mi dají později zapravdu. Nakonec se na malém prostoru schází nesourodá skupinka ve které nechybí: Lukáš, Vlastík, Davča, Kája a Mamut + jako doprovod Tade, Prokop a já.

Sápeme se do autobusu. Bez ohledu na cokoli. Tím by se dalo dobře vystihnout heslo našich vlčat, alespoň při nástupu do vozidla. Čas rychle uběhne a za patnáct minut jsme v Doloplazech, už jen vyjít malý kopeček a jsme na místě určení.

Na místo dorážíme jako jedni z prvních a tak máme spoustu času na zařízení důležitých věcí – například se jedná o nabrání pitiva, den bude očividně velmi perný. Také necháváme Vlastíka odpočívat a ošetřujeme jeho bolavá očka. Stále máme kopu času a tak si házíme s frisbeečkem a v mezičase vlčata vedou tvrdé boje o malý fotbalový míč.

Konečně čas registrace! „Já to vylosuju, mám na tohle šťastnou ruku.“ Prohlašuji zvesela a vybírám pořadí našeho týmu. Jsme dvacátí šestí z dvaceti osmi. Tolik asi k mé šťastné ruce. Čeká nás nyní několik hodin čekání na relativně malém prostoru a dobrovolný program na takovou dobu jednoduše není připraven.

Napjatě vyslechneme zahájení, skauti v kostýmech ze světa Alenky sehrávají vcelku dlouhou scénu po které řešíme organizační záležitosti. Já půjdu s týmem ... nakonec se ale nejspíš připojí i Tade s Prokopem, protože lidí na stanoviště je dostatek a oni také jistě nebudou chtít tvrdnout na jednom místě celý den.

Když po čtyřech hodinách konečně vyrážíme, jsem vážně šťastný, konečně pohyb! A i vlčata se zdají být o něco klidnější ... možná je to ale i tím, že do té doby řádila jako pomínutá a tak mi každá chvilku klidu přijde jako nesmírně vzácná situace.

Skvělá mapa nás hned na počátku navede špatně, ale rychle chybu napravíme a razíme si cestu dál. Už u druhého stanoviště však kvůli frontě čekáme asi půl hodiny. A to už jsem myslel, že teď vše půjde jako po másle. Improvizovaně uprostřed pole hrajeme několik aktivit, řešíme pár drobných vnitrotýmových svárů ... a pak pohoříme na šifrách. Trochu smutné, cvičili jsme je na posledních družinovkách, vlastně úplně totožné typy šifer. Nu což, jedeme dál.

Rychle přecházíme fejkové stanoviště se simulovanou ztrátou v hlubokých lesích aneb „Co by jsi dělal, kdyby...?“ a dostáváme se k obávané zdravotvědě. Sám očekávám fiasko, ale kluci vše zvládají velmi dobře, osm bodů z desíti. Tak přece jenom jim v těch kebulích něco zůstalo.

Snažíme se vylovit Vorpálový meč z jezera, abychom mohli porazit Tlachapouda. Po krušné chvílce na vodě jsme úspěšní a zmocňujeme se mocné zbraně, která nám jistě zajistí vítězství a zachrání celou Řídi Divů. Vlčata poté ale chytají ve svém blbnutí druhý dech (nebo třetí?) a výsledkem je ztráta bodů za chování na několika následujících stanovištích.

„Zaberte, už je to jen kousek!“ snažím se hecovat celou naši pofiderní bandu, ale několik posledních členů se jen malátně a rezignovaně šourá asi padesát metrů za vedoucím pelotonem ... totiž, vedoucími běžci. Zabírá až zmínka o jídle, která na chvíli donutí do běhu i Lukáše s Kájou. Důležité je ovšem ono „na chvíli“, jak jste asi sami seznali.

Dorážíme s velmi slušným časem, ale body za stanoviště, které se hodnotí přednostně, už tak slavné nejsou. Užíváme volna před vyhlášením k relaxaci a radovánkám na louce.

Jsme sedmí z jedenácti. Není to špatné ... protože to mohlo být horší, ale nalejme si čistého vína, mohlo to být také rozhodně lepší. Stačilo by se nechovat na stanovištích jako hovězáci a mohli jsme klidně útočit na medajlové pozice. Nu což, třeba příště ukážeme více vytrvalosti a schopností a přiblížíme se úspěchu holek od Šotků, které skončily první.

